

ги и пари за черквитѣ и монастиритѣ въ Югославенскитѣ земи. Русскія царь стана глава на всичкий православенъ свѣтъ. Въ XVII столѣтие Русситѣ още повече начнаха да обрщатъ внимание къмъ православнитѣ християни подъ турското иго, и то не само Московскитѣ царие но и малорусскитѣ хетмани. На това нѣщо много спомогна книжевната дѣятелностъ на хърватина Георги Крижанича, който билъ основателъ на „панславизмътъ“. Списанията на Крижанича споредъ както вече въ най-ново врѣме е доказано, твърдѣ добрѣ били познати на царетѣ Алексія и Теодора, а особенно на Петра Великий. Освѣнъ това херцеговскитѣ, черногорскитѣ и далматинскитѣ преселенци, Графъ Сава Владисавлевичъ, Вице-адмиралъ Змаевичъ, Полковникъ Михаилъ Милорадовичъ и Капитанъ Иванъ Лукачевичъ съ своитѣ извѣстия разбудиха у Петра Великий идеята за освобождението на Балканскій полуостровъ. Тѣзи хора подѣйствуваха щото въ 1711 год. Россия направи съ Черна-гора съюзъ, който отъ онова врѣме и до сега трае непрекъснато. Но прѣди да встѣпятъ Русситѣ на полуострова, тѣ трѣбваше да строщатъ силата на кримскитѣ Татари и да завладѣжатъ степите дори до морето и до молдавскитѣ граници, което изискваше много трудъ и много врѣме. При всичко това Християнитѣ се прѣселяваха още тогазъ отъ полуострова въ Россия, не само Сърби но и Българе. Сърби прѣселенци отъ нѣкогашната войнска граница задъ Мароша и Тисса съставиха колония „Новая Сербия“ въ степитѣ до татарската граница, а отъ Българитѣ билъ образованъ „Македонски“ драгунски пълкъ.